

## Hồi Thứ Năm Mười Một

### DÒ XEM THỰC TRẠNG

Mấy người cưỡi ngựa đến nơi, lập tức nhảy xuống. Thì ra là Kim Kiếm Thư Sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Thiết Tranh Lão Lão cùng một tú sĩ áo xanh thân hình cao ốm, ánh mắt như có thần.

Kiếm Thư Sinh cười lên ha hả, mở lời trước:

– Gần đây Hàn huynh đi đâu thế? Thật chúng tôi tìm muốn chết được.

Bỗng ông ta thấy mọi người đang cầm binh khí nơi tay như định đánh nhau, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Chàng rể cùng cha vợ làm gì thế?

Ngọc Thông cười khỉnh nói:

– Hàn đại hiệp đem con gái dẫu đi rồi. Cứ hẹn rày hẹn mai không chịu gả.

Hàn Kỳ giận dữ quát lớn:

– Nói bậy!

“Vù” một tiếng, xuất chưởng đánh ra, tiềm lực cuộn cuộn như nước vỡ bờ, uy mãnh vô cùng.

Ngọc Thông khẽ hừ một tiếng, chiếc quạt phất nhẹ ra. Lập tức hóa giải ngay chưởng lực của đối phương vô hình vô bóng.

Sắc mặt Hàn Kỳ tái xanh, lăm le kiếm nơi tay chuẩn bị tấn công tới. Kim Kiếm Thư Sinh thấy vậy, vội tung mình đến giữa, cản hai người lại nói:

– Khoan đã! Khoan đã, hiện nay cường địch trước mặt, mọi ân oán tư thù đợi qua vụ này rồi sẽ tính.

Đoạn quay sang Ngọc Thông hỏi:

– Lệnh tôn có đến đây chăng?

Ngọc Thông cười lên ha hả nói:

– Người khỏi cần gây cảm tình với bốn công tử. Giữa chúng ta còn món nợ chưa thanh toán kia mà.

Kiếm Thư Sinh lạnh lùng trầm giọng nói:

– Lão phu lúc nào cũng đợi người vậy.

Hàn Kỳ tiến lên một bước, kéo tay Kiếm Thư Sinh nói:

– Xin Tống huynh tránh ra, thứ tiểu tử nông cuồng này không cần nói chuyện với hần. Để tại hạ dạy hần.

Ngọc Thông tỏ ra khinh khi, tỏ thái độ ngạo nghễ nói:

– Hừ! Lớn lối không biết thẹn. Có giỏi cứ ra tay!

Lúc ấy Thiết Trang Lão Lão, Thiết Kỳ Ngân Tinh và tú sĩ áo xanh cũng đã đứng bên Hàn Kỳ. Thấy đều đưa mắt giận dữ nhìn Ngọc Thông. Ai nấy đều tỏ ra sẵn sàng giúp đỡ Hàn Kỳ để đấu với hắn.

Ngọc Thông tự hiểu, nếu chọc cho nhiều người cùng giận thì sẽ khó lòng, nên vừa dứt câu tung mình ra đi, nhưng miệng còn cười vọng lại:

– Hôm nay bốn công tử tạm thời tha cho các người. Đợi ngày Thái Sơn đại hội xong, bốn công tử sẽ tìm từng người một để thanh toán.

Phút chốc Ngọc Thông đã khuất dạng trong rừng rậm.

Kim Kiếm Thư Sinh đưa mắt nhìn theo, thở ra một tiếng nói:

– Mới mấy tháng không gặp, tiểu tử này đã học đâu một mớ võ công vậy cà?

Khất Tiên bỗng quay đầu sang Cừu Cốc hỏi:

– Nhãi con, cháu có nhận ra võ công của hắn thuộc môn phái nào không? Xem qua thì hình như quen thuộc lắm.

Cừu Cốc trù trù đáp:

– Nhưng hắn không phải trực tiếp thụ lãnh.

Khất Tiên thở dài một tiếng:

– Không phải lão ăn mày này nói hiếp, nếu quả thật ban nãy đánh nhau, chỉ sợ Hàn lão huynh không phải là đối thủ của tên tiểu tử ấy vậy.

Lúc ấy Kim Kiếm Thư Sinh đã quay đầu lại đưa tay ngoắc Cừu Cốc nói:

– Mời Lữ thế huynh đến gặp Đình Cốc Chủ của Ma Vân Phong cho biết.

Cừu Cốc vốn không muốn giao hảo với bọn người này, nhưng Kim Kiếm Thư Sinh đã gọi đành phải bước đến. Lúc ấy Tú sĩ áo xanh cũng vừa đi qua, hai người cùng cung tay nhau thi lễ. Tú sĩ cười ha hả nói:

– Thế huynh thần công cái thế, khiến cho lão hủ bội phục vô cùng.

Cừu Cốc vội vã khiêm nhường:

– Mấy đường công phu thô sơ của tại hạ đâu bì kịp Cốc Chủ Vạn Nhứt.

Lúc ấy, chàng đại hán cùng lão già áo vàng của Vô Nhon Đảo này giờ đứng một bên hình như không còn nhần nại được nữa, nên đồng thanh cười nhạt nói:

– Họ Hàn kia, các người đã nói chuyện xong chưa?

Hàn Kỳ bước đến trước mặt hai người hỏi:

– Các người định thế nào?

Lão già gầy ốm cất giọng khàn khàn nói:

– Các chủ nhân của Tam Cốc, Nhị Trang đã có mặt. Lão Phu đành phải lãnh giáo từng người một.

Tú sĩ áo xanh vốn là sư huynh của Hạc Linh Vũ Sĩ, Cốc Chủ Ma Vân Phong, tên gọi Nhiếp Hồn Tú Sĩ Đình Tuyên Tán, vội vã kết thúc việc chuyện trò với Cửu Cốc, tung mình nhảy đến bên Hàn Kỳ lớn tiếng nói:

– Nếu tôn giá muốn thưởng thức công phu của Tam Cốc, Nhị Trang, Nhứt Bảo thì tại hạ xin đi vài đường trước cho!

Lão già gầy ốm buông tiếng cười quái dị nói:

– Tôn giá có phải là Nhiếp Hồn Tú Sĩ của Ma Vân Phong chẳng?

– Không sai!

Nhiếp Hồn Tú Sĩ là người rất khôn ngoan, cảm thấy hai người đối với Tam Cốc, Nhị Trang, Nhứt Bảo thành thuộc đến thế. Vả lại còn công khai khiêu chiến với mọi người, thế nào cũng có nguyên nhân chứ chẳng không, nên cười lạt tiếp:

– Còn ba hôm nữa là đến ngày ước hẹn của Vô Nhon Đảo Chủ với chúng tôi. Hôm nay tôn giá vô cớ đến đây gây chiến, có lẽ muốn thăm dò thực lực trước có phải không?

Lão già nghe nói biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng nói:

– Vô Nhon Đảo Chủ là người như thế nào, chẳng lẽ lại đi làm những việc ấy sao?

Thái độ ngạo nghễ khiến cho quần hùng ai nấy đều phần nộ. Thiết Tranh Lão Lão vỗ chiếc đàn tranh nhằm ngay mặt tên đại hán đập tới, miệng quát lớn:

– Để lão thân dẹp người trước đã!

Đại hán thấy thiết tranh của đối phương đánh tới, liền đưa vai ra nghênh đỡ. “Bùng” một tiếng, hai bên đều lùi về sau hai bước. Thiết Tranh Lão Lão thấy thế giật mình, bà không ngờ đối phương có thể dùng vai để chống cự binh khí.

Nhưng rồi sau đó, Thiết Tranh lại lẹ làng vù vù đánh tới, liên hồi công ra tám thức.

Đại hán vẫn đứng yên như núi, không hề nhúc nhích, đôi thiết chưởng cứ múa động không ngừng. Trong chớp nhoáng đã công ra mười hai chưởng, đồng thời cười lên ngông cuồng nói:

– Cây đòn này chỉ đem hát dạo ngoài phố, người lại đem làm binh khí, thật buồn cười!

Thiết Tranh Lão Lão giận đến cực độ, tóc bạc dựng lên, mặt đầy sát khí, chớp nhoáng công ra mười tám thức, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác vô cùng khiến cho đại hán phải lùi về sau năm sáu bước để tránh né.

Chuyến này họ gây hấn với Hàn Kỳ, mục đích là để thăm dò thực lực của đối

phương. Giờ mới biết đối phương thành danh không phải do may mắn, nên lòng bắt đầu dè dặt, hết còn có ý khinh địch nữa, vội đem thực lực công phu ra xử dụng. Song chưởng đánh mạnh, tiềm lực đánh ra đã khiến cho Lão Lão lui về chỗ cũ.

Trong khi Thiết Tranh Lão Lão đánh với đại hán thì Hàn Kỳ cũng đã xông vào lão già gây ồm, trầm giọng quát:

– Đến đây, ta sẽ thưởng thức tuyệt học của Vô Nhơn Đảo xem thế nào cho biết.

Lão già gây ồm buông tiếng cười lạnh lùng, hai cánh tay áo giở cao, đôi bàn tay ồm đen như que củi đã lòi ra. Hàn Kỳ vừa thấy mười đầu ngón tay đen mun ấy đã biết ông ta luyện một môn âm độc công phu, nên lòng đã bắt đầu dè dặt.

Bây giờ hai đảng chỉ còn cách nhau có một trượng, ai nấy thấy đều ngậm tụ khí vận công sẵn sàng chuẩn bị.

Khất Tiên bỗng quay sang Cừu Cốc nói:

– Cháu đến dẹp hai đứa ấy cho xong. Xem ra Thiết Tranh Lão Lão cũng không dễ thắng nổi tên đại hán ấy đâu!

Cừu Cốc gật đầu nói:

– Vãn bối vâng mệnh.

Liên nhẩy đến trước mặt bốn người, lớn tiếng nói:

– Ngừng tay!

Mọi người đều bất giác giật mình, ngưng tay đứng lại. Cừu Cốc đưa mắt nhìn Hàn Kỳ, đoạn trừng lão già gây ồm nói:

– Hai người là người của Vô Nhơn Đảo, ắt phải có tên họ. Mau báo lên cho mọi người rõ.

Lão già trợn mắt cất giọng khàn khàn nói:

– Nam Hải Nhị Quái Thủy Mẫu Tân Thất Bạch Kính Hầu Tam là anh em ta đây.

Cừu Cốc cười lớn nói:

– Các người là loài sơn tinh hải quái, cũng đáng để cho lão tiền bối ra tay hay sao?

Tên đại hán nghe nói nổi giận, tung mình đến trước mặt Cừu Cốc quát hỏi:

– Người là ai?

– Tại hạ là Lữ Cừu Cốc.

– Người là tân nhiệm thủ lãnh của Phổ Kiếm Minh?

– Phải! Tại hạ hiện giờ tạm thời chấp chưởng Phổ Kiếm Minh

Đại hán quay tròn đôi tròng mắt, bỗng phát tiếng cười ngông cuồng nói:

– Phổ Kiếm Minh lựa chọn người là thằng con nít để làm thủ lĩnh, đủ thấy Trung Nguyên thiếu thốn nhân tài rồi.

Cừu Cốc vẫn điềm nhiên mỉm cười nói:

– Có lẽ đúng thế.

Lão già bỗng quát lớn:

– Lão chẳng có thời giờ để đấu khẩu với người, mau dang ra ngay.

– Theo tại hạ thấy tốt hơn, các người nên thức thời hơn một chút.

Lão già cười lên hu hú hỏi:

– Xem vậy người muốn thay mặt cho bọn họ sao?

– Có lẽ!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng cũng đã xẹt nhanh. Đưa chưởng tát vào mặt ông ta hai cái nẩy lửa.

Cử động mau lẹ như điện chớp, dù cho lão già công phu có cao cường đến đâu cũng khó bề tránh né, khiến ông tức giận gầm thét vang lên, vù một chưởng đánh ra thật mạnh.

Nhưng Cừu Cốc đã như một luồng gió thoảng qua, tiến đến trước mặt đại hán, “bát bát”, lại hai tiếng vang lên. Đại hán cũng bị hai tát tai nẩy lửa, còn nặng hơn lão già vừa rồi, trên mặt lập tức hiện ra hai dấu bàn tay rướm máu, máu tươi bắt đầu rỉ dần ra hai bên mép.

Cừu Cốc thi thố lối đánh chớp nhoáng, khiến cho hai người vừa phát giác thì chàng đã trở về chỗ cũ đứng rồi.

Lão già cùng đại hán sau khi trấn tĩnh tinh thần, ngó lẫn nhau mới thấy việc buồn cười, chẳng hện mà đồng thời tung mình nhảy xổ vào Cừu Cốc, miệng quát lớn:

– Tiểu tử cả gan thừa lúc ta không đề phòng đánh lén, gia gia sẽ lấy mạng người đây.

Cừu Cốc cười nhạt nói:

– Đó chẳng quá là hễ gieo rắc việc gì đến người khác, ắt phải được trả lại thứ ấy. Các người bảo có gì chẳng đúng đâu.

Lời chàng vừa dứt thì hai người đã một trái, một mặt công vào đến nơi. Mười đầu ngón tay của lão già búng lên trên không, lập tức mười luồng khói đen cuộn cuộn bắn ra, nhằm ngay đối phương áp tới.

Cừu Cốc nhìn thấy hai người đã giáp công, buông lên tiếng cười ha hả, đôi chân khê đậm, đã như một làn khói xanh tung ra khỏi vòng vây, khiến cho chỉ phong chưởng lực của đối phương thấy đều đánh trật.

Lão già nham hiểm khôn lường, khê hừ một tiếng, đưa mắt nhìn sang đại hán.

Đoạn thét lên một tiếng, kẻ phía trước người phía sau hai bên dồn dập công vào, giở toàn công phu đặc biệt, uy lực mạnh hơn trước nhiều.

Cừu Cốc biết vậy nhưng vẫn đứng yên mỉm cười, đợi cho chưởng lực từ hai phía sát gần vào thân liền nhích mình một cái xẹt ra ngoài.

Hai người cố tình dồn hết sức bình sinh vào cú đánh này, định diệt trừ Cừu Cốc mới hả dạ. Ngờ đâu sắp thành công thì đối phương đã tránh kịp. “Bùng” một tiếng, hai chưởng lực của lão già và đại hán đã chạm vào nhau.

Cũng may nội lực của hai người đã luyện đến mức thấu phát lại tâm, nên vừa phát giác kịp, đã phân tán ngay toàn thân chân lực, dù vậy cũng bị chấn động lùi về sau hai bước.

Cừu Cốc đứng bên ngoài giả vờ hờn giận nói:

– Các người làm gì kỳ vậy?

Đoạn chàng nghiêm nét mặt nói:

– Công phu của các người còn kém lắm, tại hạ không muốn ra tay làm gì. Mau về nói lại với Vô Nhon Đảo Chủ rằng ngày hội Thái Sơn sẽ có một phần của Cừu mỗ trong ấy.

Lão già đưa mắt nhìn về đại hán, bỗng cười dài nói:

– Chúng tôi tự biết không bằng người nên không muốn kéo dài cho thêm xấu hổ. Lời nói của tôn giá tại hạ sẽ bám lại với đảo chủ vậy.

Lời dứt lời bèn hè một tiếng, hai người cùng tung mình ra đi mất dạng.

Hàn Kỳ vì lúc nãy đang cơn tức giận nên không suy nghĩ kỹ, giờ tinh thần đã ổn định mới nhớ đến việc vừa rồi, không khỏi hổ thẹn. Nếu lúc nãy tiếp tục động thủ với Nam Hải Song Quái thì tiếng tăm của ông sẽ bị chôn vùi ngay.

Kỳ thực hiện giờ không chỉ Hàn Kỳ có suy nghĩ ấy, cả Kim Kiếm Thư Sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Thiết Tranh Lão Lão cũng đều kinh hãi. Nam Hải Song Quái chẳng qua là thuộc hạ của Vô Nhon Đảo Chủ, nếu đem so sánh võ công thì có lẽ không thua bọn Tam Cốc, Nhị Trang, Nhứt Bảo. Do đó có thể đoán hiểu võ công của Vô Nhon Đảo Chủ cao đến bậc nào rồi.

Ai nấy đều có tâm sự riêng, nên Nam Hải Song Quái ra đi mà không ai hay biết. Riêng về Khất Tiên là người rất lạc quan, không thèm nghĩ ngợi gì cả. Vừa thấy bọn họ đã ra đi, ông liền cười lớn nói:

– Lão ăn mày này phục cháu lắm, nếu phải đối địch với hai tên ban nãy thì lão phải khổ luyện ba năm nữa mới xứng.

Cừu Cốc lắc đầu cười nói:

– Tiền bối quá khen đấy thôi!

Bỗng chàng thấy Kim Kiếm Thư Sinh cùng mọi người bước đến nên vội vã nói:

– Cháu xin tạm biệt vậy!

Lập tức tung mình lên cao tám trượng, như con đại bàng nhẹ trên không trung.

Khất Tiên nhìn theo hình bóng của chàng, thở dài than:

– Trường giang sóng sau đẩy sóng trước, tre già măng mọc thật chẳng sai. Xem vậy cái hư danh của lão thật đã lỗi thời rồi.

Hàn Kỳ đứng bên cười thiếu não nói:

– Kỳ đại hội Thái Sơn lần này nếu may mắn còn sống sót lại, tại hạ quyết bỏ ngay chức vụ chưởng môn nhân, không thềm đếm xỉa gì đến thị phi giang hồ nữa.

Khất Tiên ngẫm hiểu vừa rồi ông ta bị cái tát tay nơi tửu quán, nên mới thốt ra những lời bi quan như thế. Ông không tiện nói thêm nữa, chỉ khẽ lắc đầu.

Kim Kiếm Thư Sinh mãi lo đến việc tranh đấu với Vô Nhon Đảo Chủ sắp đến, nên liền mở lời:

– Thất đại gia của trung nguyên đã có được sáu rồi, chỉ còn sót mỗi lão Độc Vật. Đối với việc tranh đấu sắp đến các vị có cao kiến chi chăng?

Thiết Tranh Lão Lão hừ một tiếng nói:

– Có gì phải thương lượng, đến lúc ấy chúng ta cứ ra sức thí mạng với chúng một trận vậy.

Kim Kiếm Thư Sinh lắc đầu nói:

– Không phải dễ vậy đâu! Luận về võ công, người cao còn có người cao hơn, và mỗi người đều có sở trường của mình. Nếu biết dùng sở trường của ta đánh vào sở đoản của địch thì có lẽ cũng hy vọng thắng phần nào.

Nhiếp Hôn Tú Sĩ tiếp lời:

– Lời nói của Tống huynh cũng có lý. Đến hôm ấy nếu Vô Nhon Đảo Chủ khiêu chiến từng người một thì xin Đường Bảo Chủ đấu ám khí với y, Thiết Tranh Lão Lão tỷ thí âm luật, Khất Tiên đấu chưởng pháp, Hàn huynh và Tống huynh đấu kiếm pháp. Còn tại hạ bất tài nguyện tận dụng trận đồ phân cao thấp một phen vậy.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Nếu họ không chịu theo quy luật tỷ thí này thì sao?

– Chúng ta đành liên thủ tấn công vậy.

Kim Kiếm Thư Sinh chậm rãi nói:

– Vô Nhon Đảo Chủ vào trung nguyên chuyến này với mục đích muốn bá, vì vậy có lẽ mang theo bộ hạ chẳng ít đâu. Các tay cao thủ của các vị cũng nên để ý chuẩn bị, kéo đến khi giáp chiến khó bề phối hợp.

Khất Tiên nghe nói việc liên thủ trong lòng không khỏi chán ngán, khẽ nói

vào tai Hàn Kỳ:

– Hàn huynh, chúng ta đi thôi. Tuần rượu hôm nay chưa thấm vào đâu cả.

Hàn Kỳ cũng khẽ gật đầu, hai người đồng bước đi.

Thiết Tranh Lão Lão thấy Khất Tiên đi mà chẳng nói năng gì cả, bèn bữu môi rửa:

– Gã ăn mày tính thật kỳ quái!

Kim Kiếm Thư Sinh xen lời:

– Thầy kệ họ, chúng ta cũng ra về thôi!

Lập tức mọi người vút lên lưng ngựa, phi nhanh biến mất.

o O o